

SUOMEN TEHTÄVÄ

Pekka Ervastian esitelmä 28.4.1929

Suomen ja Suomen kansan tehtävä on yleisesti katsoen tietenkin sama kuin kaikkien toisten kansojen tehtävä. Suomen kansa niinkuin kaikki kansat on valittu kansa siinä merkityksessä, että se, niinkuin kaikki kansat, on kutsuttu toteuttamaan jumalan valtakunta maan päällä. Ja tämä on siinä määrin kaikkien kansojen tehtävä, että me emme saatakaan ajatella, että kansa kansana voisi olla olemassa ilman toisia kansoja. Jos olisi ainoastaan yksi kansa maailmassa, silloin olisi ainoastaan tuo yksi ihmiskunta, eikä silloin voisi olla kysymys mistään kansasta. Ja se tehtävä, mikä lankeaa jonkin kansan osaksi, on se tehtävä, joka ottaa lukuun toiset kansat. Yksilöllisenkään ihmisen tehtävä ei suinkaan ole rajoittunut häneen itseensä, vaan on suhteessa toisiin ihmisiin ja on jonkinlainen veljeystehtävä, joka koskee toisia ihmisiä. Ja kysymys on siitä, miten ihminen suhtautuu toisiin eläviin ihmisiin ja olentoihin. Samoin on kansojen laita. Kansan tehtävä on yleisesti katsoen siinä, miten tuo kansa suhtautuu toisiin kansoihin. Siinä on siis kansojen todellinen tehtävä. Sentähden on aivan oikein puhua esimerkiksi Euroopan tulevaisuudesta, kun ajattelee yksityisten, valittujen kansojen jumalaista tehtävää. Me emme silloin voi puhua yksinomaan Suomen tehtävästä, vaan kun me puhumme Suomen tehtävästä, edellytämme silloin, että Suomi täyttää tehtävänsä niiden kansojen suhteen, jotka asuvat Euroopassa. Ja koska Suomen kansa ei yksin voi täyttää jumalaista tehtäväänsä, jolleivät toisetkin kansat ala suorittaa omaa jumalaista tehtäväänsä, niin on luonnollista, että Suomen kansan tehtävä on toisten kansojen tehtävän kanssa yhteydessä. Sentähden voidaankin puhua siitä suuresta liittoutumasta, johon kaikki kansat lukeutuvat ja joka tuntee Euroopan yhteiseksi suureksi isänmaakseen. Tulevaisuudessa me emme tule

puhumaan, että olemme suomalaisia, vaan että ensi kädessä olemme eurooppalaisia ja sitten vasta toisessa kädessä Euroopan suomalaisia, toiset kansat ovat Euroopan saksalaisia, Euroopan venäläisiä jne. Ja myöhempi kehitys vie siihen, että olemme tämän maapallon ihmisiä ja tämän maapallon eurooppalaisia. Nuo alajaoitukset seuraavat sitten itsestään.

Kun ajattelemme Suomen tehtävää, meidän on muistettava, että se on työtä koko Euroopan tulevaisuuden puolesta. Ja Suomen tehtävä jumalan valtakunnan toteuttajana on muun muassa ja aivan lyhyesti suhtautua oikealla tavalla toisiin kansoihin Euroopassa ja maan päällä. Jo aikaisemmin on ollut puhetta siitä, että kun joku kansa alkaisi toteuttaa jumalan valtakunnan ihannetta, silloin kuuluisi sen kansan tehtävään, että se luopuisi väkivallasta, aseellisuudesta, että se olisi toisten sisarkansa, että sillä olisi täydellisesti utopistinen ohjelma. Tämä ohjelma ei ole mikään poliittinen ohjelma, jota voisi käsitellä niinkuin toisia poliittisia ohjelmia, että panemme äänestyksen toimeen, olemmeko aseellisia vai ei! Ei, – on kysymys kulttuurista, kysymys siitä, tahdommeko nousta kansakunnaksi jumalaisessa merkityksessä. Siinä on kysymys paljon suuremmasta kuin poliittisesta ohjelmasta, ja se on kulttuuriohjelma, jota ei voi olla toteuttamatta silloin, kun se selviää. Se on ihanne, joka on asetettu kaikkien kansojen nähtäväksi, ja jota niiden on pakko toteuttaa silloin, kun ne sen näkevät. Se on sitä, että kansat eläytyvät uuteen uskoon. Se on uudelle uskolle rakentamista, uuden uskon perustamista. Nyt ovat kaikki kansat rakentaneet oikeudelle, väkivallalle, kaikki ovat nojautuneet ulkonaiseen voimaan, nyrkkien ja aseitten voimaan. Se, jolla valta on, on oikeassa, kukaan ei voi riidellä vastaan. Se, joka on suurempi ja voimakkaampi, todistaa omilla nyrkeillään, että on oikeassa; pienempi kaatuu. Ja kun heikot eivät tiedä, millä selittää olevansa oikeassa, niin ei voi muuta, kuin turvautua väkivaltaan, nyrkkeihin. Se on vanha elämänusko, elämänymmärrys. Kristuksen elämänymmärrys on se, että oikeus

ja totuus ei koskaan turvaudu väkivaltaan; totuus on käsi kädessä rakkauden kanssa, se kärsii, niinkuin Jumala kärsii, niinkuin Jumala on ristiinnaulittuna meidän ihmiskunnassamme siihen saakka, kunnes me ihmiset yksilöinä ja ihmiskuntana nostamme Hänet ristinpuulta, annamme Hänen nousta siitä haudasta, johon olemme Hänet asettaneet. Jumala kärsii yhtämittaa odottaen: »Joko sinä luovut itsekkäästä kunnianhimosta, omistusoikeuden halusta? Minä odotan, kunnes tulet vakuuttuneeksi siitä, että minä olen oikeassa. Sinä turvaudut omiin mielihaluihisi, väkivaltaisiin keinoihin, et usko totuuden voimaan, rakkauteen; ole uskomatta; minä odotan.»

Tässä on niin suuri asia kysymyksessä, on kysymys niin korkeasta ja mahtavasta yliluonnollisesta ihanteesta, että ymmärrämme heti, ettei tämä ole mikään poliittinen kysymys. Se on elämänkysymys, joka tulee sekä yksilöiden että kansojen eteen. Ja jonkin kansan täytyy ottaa ensimmäinen askel. Samoin yksilöiden. Joku yksilö herää ymmärtämään ja seuraamaan Kristusta ja luopuu kaikesta turhasta kamppailusta ja sanoo: »Miksi panen toiset kärsimään, miksi en itse kärsi?» On aivan kuin hänelle aukenisi uusi maailma. Hän näkee, että me olemme aina pakottaneet toiset ymmärtämään asiat samoin kuin me. Nyt hän ymmärtää, ettei hän voi olla mikään pakottaja, vaan hän sanoo: »Minun pitää kärsiä totuuden puolesta; jos minä näen totuuden selvemmin kuin veljeni, on minun kärsittävä eikä pakotettava häntä siihen.» Ja niin lakkaa väkivalta yksilöiden kohdalta. Mutta jotta kansa voisi turvautua siihen, tarvitaan enemmän kuin, että vain joku yksilö on siihen tullut. Minä uskon, että jos me Suomessa tahtoisimme päättää, ettemme enää ryhdy väkivaltaan, että rakastamme kaikkia, venäläisiäkin, niin ei siinä mitään häpeätä olisi. Mutta tämä on usko vain minun hengessäni; tieto on se, ettei Suomen kansa pysty siihen vielä, mutta mahdollisesti jonkin ajan kuluttua. Mahdollisesti saadaan aatteet leviämään Euroopassa ja maailmassa, että kansat alkavat ymmärtää. Siihen ehkä tulevat vaikuttamaan sodatkin. Sillä nyt

on vielä paljon julmia sotia. Sota tulee siis aivan mahdottomaksi. Mutta ei ainoastaan negatiivinen puoli viittaa tiettyyn suuntaan, vaan se positiivinen innostus, mikä nyt on Euroopassa. Nyt on jo miljoonia ihmisiä, jotka ovat vakuuttuneet siitä, etteivät kansojen väliset sodat ole ainoastaan epäkristillisiä, vaan järjettömiä. Ei ole nyt niinkuin ennen maailmassa, jolloin taisteltiin käsikähmässä, silloin saatettiin esimerkiksi päättää, että pannaan kuninkaat taistelemaan keskenään, jos kansojen välisiä riitaisuuksia oli ratkaistava, joten taistelu tuli verraten vähän veriseksi, ja saattoi olla, ettei kumpikaan taistelijoista kuollut. Mutta niinkuin sodat kaiken tekniikan avulla nyt ovat ja kuten ne myös olivat hyvin kaukaisia aikoja sitten, niin ovat ne järjettömiä ja kamalia. Kun nyt on rauhanliittoja ja paneurooppalainen liitto, ehkä ne positiivisesti saavat paljon aikaan. Ehkä ne saavat ihmiset ymmärtämään ja heräämään. Ja kun ihmisyksilöt tällä tavoin heräävät ymmärtämään, että sota on hyvin huono ja tyhmä keino asioiden ratkaisemiseksi, silloin kansat voivat ruveta ajattelemaan: ehkä voitaisiin itse asiassa elää rauhassa, inhimillisesti, ehkä voitaisiin elää sillä tavoin, että autettaisiin toisia.

Kun nyt ajattelemme Suomen tehtävää erikoisesti, ei ainoastaan tältä yleiseltä kannalta, mikä Suomen tehtävä voisi olla täällä Euroopassa, niin minusta tuntuu, että meidän tehtävämme tällaisena pienenä, kaukana Pohjolassa asuvana kansana voi olla erittäin tärkeä ja suurenmoinen, merkillinen. Jos katselemme Euroopan karttaa ja näemme, kuinka Suomi on ihan siellä pohjoisessa, korkealla, niin tulemme ajatelleeksi, että jos Eurooppa on kuin leveä mummo, niin hänen päänsä ja jaloimmat elimensä, jotka tajuntaa palvelevat, ovat tuolla ylhäällä pohjoisessa. Emme ehkä voisi suorastaan ajatella, että Suomi voisi olla järkenä ja ymmärryksenä, vastaten päätä ihmisessä. Mutta meidän täytyy olla selvillä, että parempi pää, parempi ymmärrys, voisi olla niillä vanhoilla kulttuurikansoilla, jotka asuvat keskellä Eurooppaa, ja ovat kauan eläneet tällaisessa

elämänymmärryksessä ja tämänlaatuisissa oloissa, vapaina, itsenäisinä. Mutta Suomella voisi olla tehtävä korkeamman järjen suhteen; korkeampi järki voisi puhtaana loistaa meissä, korkeampi järki ja sen mukana sydän ja omatunto. Voisimme sanoa, että ihmisen korkeammat periaatteet voisivat tulla näkyviin täällä pohjolassa. Suomen kansan tehtävä olisi olla Euroopan omanatuntona ja korkeampana järkenä. Ja kun ajattelemme tätä seikkaa, silloin todella tunnemme nöyrytävämme, koska silloin näemme niin selvästi, kuinka huonoja olemme, itse asiassa hirmuisen kaukana tällaisesta ihanteesta. Kun katselemme Suomen kansan elämää tällä hetkellä, näyttää, kuin tällainen tehtävä kuuluisi viimeiseksi meille, olisi aivan liian korkea meille. Me olemme riitaisa kansa, joka ei mistään voi sopia yksimielisesti, joka on täynnä epäluottamusta; aina epäilemme ja ajattelemme toisesta jotakin pahaa. Minusta on niin kuvaavaa meille, kun ajattelen, vaikka en sekaannukaan politiikkaan, kun ajattelen tällä hetkellä vallitsevaa virkamiesten palkkakäytöstä. Miksi me tahtoisimme ja vaatisimme, että virkamiesten, jotka kaikista eniten uhrautuvat, pitäisi kärsiä puutetta? Ajatelkaa, koneellisessa työssä, tärkeiden asioiden ääressä, hirmuisen ikävässä ja kuivassa työssä, sehän on uhrautumista. Eihän ole sanottu, että jokainen virkamies ajattelee, että hän uhrautuu Suomen kansan hyväksi, vaan ajattelee että pysyisi hengissä perheensä kanssa. Mutta kuitenkin sen sijaan, että eläisivät maalla ja hankkisivat pienen maatilan tai rupeaisivat kirjailijoiksi, taiteilijoiksi, he uhrautuvat olemaan postissa, virastoissa, niin pitääkö meidän ajatella, että heidän pitää melkein nähdä nälkää ja käydä huonoissa vaatteissa jne.? Eikö pitäisi olla meidän ilomme, että niillä ihmisillä, jotka meitä palvelevat, on hyvä olla, että maksamme heille hyvät palkat, että he voivat palvella Suomen kansaa. Jos meistä on voinut tuntua, että virkamiehet, kun menee heidän virastoonsa, ovat kylmiä ja epäkohteliaita, niin yhtenä syynä on, että heitä kalvaa se, että heidän elämänsä on kurjaa. Jos heidän elämänsä olisi niinkuin

pitäisi olla, he ehkä olisivat iloisia ja kohteliaita ja palvelevaisia. Joka tapauksessa, vaikka en ole poliitikko, oli kuitenkin sydämeni ajatus: ihmisiä pitäisi onnellistuttaa. En käsitä, että sotavarustuksiin tarvitaan rahaa, mutta että elävät ihmiset tarvitsevat rahaa ja kunnollista elämää ja iloa elämässä, sitä minun sydämeni ymmärtää. Olen siis äärettömän huono poliitikko. Aivan yksinkertaisesti katsoen, jos ajattelemme kansana: noilla ihmisillä pitäisi olla huonompaa, eikä parempaa – niin me olemme hirmuisen kaukana siitä ihanteesta, että me edustaisimme korkeampaa järkeä Euroopassa. Onneksi kuitenkin on niin, ettei meidän tehtävämme ole meistä persoonallisista olennoista riippuva, vaan niistä miljoonista olennoista, jotka ovat näkymättömässä maailmassa ja siitä, jota nimitämme Suomen kansallishaltiaksi; he taistelevat näiden asioiden puolesta. Ja Väinämöinen, jos nimitämme Suomen kansallishaltiaa sillä nimellä, koettaa johtaa meidän kohtaloitamme. Mutta hän ei ole yksinvaltiainen, hän on pikemmin ristiinnaulittu. Ja sanon omana mielipiteenäni, että tämä Väinämöinen on lupautunut Kristuksen palvelijaksi. Hän on sanonut: »Minä luovun itsekkyydestä, minä tahdon kulkea Kristuksen jälkiä, että kansani tulisi jumalan valtakunnan toteuttajaksi.» Tietenkään hän ei voi sitä yksin ollenkaan toteuttaa, sillä ei hän ruumistu tänne fyysiselle tasolle, mutta hän sieltä käsin vaikuttaa meihin, inspiroi meitä eläviä ja niitä kuolleita, jotka ovat toisella puolella. Hän on inspiroivana voimana, ja aina silloin tällöin joku ymmärtää, mitä isänmaanrakkaus korkeammassa merkityksessä on, nimittäin että isänmaa ja tämä kansa on kutsuttu jumalalliseen työhön ja tehtävään.

Turvautuen siis tähän tosiseikkaan minä näen ja uskon, että Suomen kansan tehtävä, erikoinen tehtävä Suomen kansana, olisi olla Euroopan korkeampana järkenä ja omanatuntona, näyttää toisille kansoille tietä. Mitä se merkitsisi, että meidän kansamme olisi omanatuntona? Se merkitsisi, että meidän kansamme yksilöt kuoltuaan ja ollessaan taivaassa,

deevakhaanissa, jossa aina vietämme paljon pitemmän ajan kuin maan päällä, huutaisivat sieltä omanatuntona Euroopan kaikille kansoille: »Toteuttakaa jumalan valtakuntaa, seuratkaa Kristusta, luopukaa kaikesta pahasta, väkivallasta!» Kas, siinä on suunnaton voima, jos jonkin kansan yksilöt osaisivat kuoleman jälkeen taivaassa ollessaan puhua tiettyä kieltä ja opettaa tietyllä tavalla eläviä ihmisiä. Se on suurenmoinen näkemys, ajatus. Ja tähänhän kykenevät hyvin monet, suuret joukot. Jos me saisimme tämän Kristuksen elämänymmärryksen leviämään Suomen kansan keskuuteen, jos saisimme Suomen kansan nostetuksi ns. kristillisestä pakanuudesta, joka on uskomista pahaan ja väkivaltaan, niin silloin monet, monet yksilöt, useammat, kuin mitä nyt on, tulisivat siitä vakuuttuneiksi. Tuolla maalla, kansan keskuudessa, voisi olla satoja, tuhansia sellaisia ihmisiä, jotka voisivat omaksua tämän uuden, Kristuksen uskon. Kun ei pakanuutta saarnattaisi kaikissa kirkkoissa ja lahkoissa, vaan Kristuksen oppia, silloin Suomen kansa ymmärtäisi sen, sen nojalla, että sen oman kansallishengen inspiraatio kulkee siihen samaan suuntaan. Minä luulen, että täällä Suomessa on hyvin monta, miljoonia, jotka ovat ymmärtäneet sen ja ottaneet sen vastaan. Jos tieteellisesti tulisimme vakuuttuneiksi siitä, mitä kuolemanjälkeinen elämä on, silloin kaikki Suomen kansan yksilöt olisivat opettajakuntana, taivaallisena sotajoukkona, kuten Vanhassa testamentissa sanotaan, – joka on hyvin ihmeellinen lausetapa, – suurena taivaallisena joukkona, joka aina laulaisi tiettyä laulua, inspiroisi eläviä ihmisiä, ei ainoastaan toisia suomalaisia, jotka elävät maan päällä, vaan se työ voitaisiin ohjata, kuten jo on osaksi tapahtunut, muuallekin Eurooppaan, niin että tämä joukko kulkisi kaikkialla Euroopassa.

Se on toista kuin aseilla valloittamista. Tähän saakka kansat ovat valloittaneet aseina, pommein ja alkoholin avulla. Tämä uusi valloitus lähtisi hengestä, ja se olisi maailman valloittamista jumalanvaltakunnan asialle. Siinä ei olisi mitään hyötyä ulkonaisessa merkityksessä, ei muuta kuin suurempi ilo

tehdä työtä, omantunnon rauha ja onni ja järjen kirkkaus, ja sentähden se olisi ikuista autuutta. Jos jokin kansa ottaisi tehtäväkseen palvella jumalanvaltakunnan asiaa, silloin se kuolemanjälkeisessä elämässä voisi työskennellä tuon asian puolesta. Näkyvässä maailmassa Suomen kasa olisi korkeampana järkenä, kuin mikäkin oraakkeli täällä Euroopassa, pyhä paikka, pyhä temppeli, mysteerikoulu. Suomi olisi silloin paikka, jonne Euroopasta ja muualta tulisi ihmisiä tähän ilmapiiriin rauhoittuakseen, kirkastuakseen, pyhittyäkseen. Täällä silloin koulut ja kirkot olisivat toisenlaisia kuin muualla. Täällä olisi viisautta, mysteereitä, täällä olisi kristus-opisto, jossa ihmisiä kasvatettaisiin Kristuksen palvelijoiksi. Kuten muinoin käytiin Egyptin mysteereissä, niin tännekin tulisi silloin Euroopasta ja muualta yksilöitä kouluun.

Se olisi tulevaisuuden tehtävämme, kulttuuriohjelmamme. Mitä merkitystä olisi sillä, että me lisääntyisimme 200 vuodessa 30 miljoonaan ja rumpua päristyttäen valtaisimme Venäjän ja vaikka Afrikan ja kaikki maat. Eihän se olisi mitään, sillä ihmiskunta kuitenkin pohjimmaltaan pyrkii yhä suurempaan sivistykseen ja kulttuuriin. Sodat ja valtaukset ovat olleet välttämätön paha. Mutta jokin kansa, joka on tuntenut olevansa suurempi henkisesti, on kasvanut kansaksi, joka on voinut lahjoittaa hyvää toisille. Jos lähdemme vanhoihin kulttuurimaihin ja katsomme niiden kansojen elämää, niin huomaamme, että siellä on ollut jotakin arvokasta. Me olemme nyt kovin demokraattisia, mutta nuoruudessani tein sen havainnon, että aatellinen veri oli jotakin, kun se todella oli hienoa, sinistä verta. Kun joutui tekemisiin korkean ylimystön kanssa, niin silloin sai ihmetellä, että oli olemassa jotakin niin hienoa; sillä piti olla kultaa. Hieno ylimystö, jolla oli merkillistä kulttuuria, tarvitsi omaisuutta, ulkonaista loistoa enemmän kuin muut ihmiset, mutta ei loistoa pahassa merkityksessä, vaan hienoja kulttuurioloja. Ainahan saattoi olla poikkeuksia, mutta ne, joissa sininen veri oli

puhtaana, olivat ihailtavia olentoja. Nythän me emme voi mennä enää siihen takaisin; se on jotakin, joka kuuluu menneisyyteen; se hienosto ja ylimystö, joka tulee olemaan, on toisenlainen. Aina täytyy ylimystöä olla, sillä ihmisillä täytyy olla kauniita ajatuksia ja tunteita. Kansan keskuudessa täytyy olla ylimystöä, sivistyneitä ihmisiä, eikä se riipu siitä, miten paljon on koulua käynyt tai miten osaa ulkonaisesti olla; hieno sielun sivistys on jotakin, joka ei riipu ulkonaisesta. Nyt ei vielä ole syntynyt itsetietoista ylimystöä, joka olisi henkisesti, itsetietoisesti sivistynyt, mutta tulevaisuudessa tulee niin olemaan.

Jos nyt kysymme, millä tavoin Suomen kansa voisi toteuttaa ihanaa tehtävänsä, omaa kulttuuriohjelmaansa, millä tavoin se voisi tulla Euroopan omaksitunnoksi ja korkeammaksi järjeksi, niin huomaamme, ettei se käy siten, että koko kansa siksi tulee yhtäkkiä. Koko kansan keskuuteen on levitettävä aatteita, uutta elämänymmärrystä, että niin monet ihmiset kuin suinkin saavat siitä kiinni, mutta kansan nousu hengen tehtävään riippuu siitä, että kansassa muodostuu hengen ylimystö, että kansassa todella syntyy uusi aatelisto, joukko ihmisiä, jotka kasvattavat itseään henkiseksi sankareiksi. Siitä tietenkin riippuu Suomen kansan tehtävän toteutumisen mahdollisuus, että tässä kansassa voisi syntyä tuo uusi hengen ylimystö. Mutta kuinka se olisi mahdollista, kuinka se voisi syntyä? Kaikki tuo, mikä henkeen ja itsekasvatukseen kuuluu, riippuu ihmisen vapaasta tahdosta. Kansassa kaikki on jollakin tavalla salassa; emme voi määrätä kansan kehitystä. Emmekö voi? Meidän elämäkäsitksemme on vastannut tähän saakka: emme voi. Kuinka me voisimme luoda ylimystön Suomen kansalle? Jos olisi 50 sellaista vanhurskasta, jotka voivat pelastaa Sodoman ja Gomorran, niin mistä me heidät löytäisimme? Ja vaikka heitä olisi 500 ja vaikka he kasvattaisivat itseään, niin he elävät kuitenkin vain lyhyen ajan. — Minun elämäni on lyhyt, en ehdi kasvattaa itseäni aateliseksi, vielä vähemmän kuninkaaksi. Sitten kuolen pois. — Mutta entä jälleensyntyminen? Niin, jälleen-

syntyminen. Mutta sehän voi heittää minut toisen kansan keskuuteen, vaikkapa Saksaan tai Australiaan tai Kiinaan. Mutta onko asia niin? Sehän on tavallinen vastaväite. Nyt kysyn: onko se niin? – Tarkastelkaamme ihmisyksilöitä, sillä kansaa voidaan verrata ihmisyksilöön. Ihmisen keho koostuu äärettömästä määrästä atomeja, ja me voimme niitä atomeja verrata kansan ihmisyksilöihin. Ihmiskehossa tapahtuu alinomaista vaihtelua, ja yhtämittaa keho ottaa uusia atomeja sisään, kun vanhat poistuvat. Seitsemässä vuodessa, sanotaan, ihmiskehon kaikki atomit ovat vaihtuneet, niin että seitsemän vuoden kuluttua ihmiset keho on aivan toinen kuin sitä ennen. Jos ihminen esimerkiksi tahtoo puhdistaa kehonsa, niinkuin kaikki kasvissyöjät sanovat, hän voi tehdä sen seitsemässä vuodessa; sen perästä ei hänellä ole mitään jäljellä lihan syönnistä. Me kysymme silloin, minne joutuvat kaikki atomit, jotka ihminen työntää ulos itsestään? Ne joutuvat maailmankaikkeuteen. Miten on käsitettävissä se, että ihminen kuitenkin aina tuntee itsensä omaksi itsekseen? Minullahan on seitsemän vuoden perästä kokonaan uusi keho ja kuitenkin tunnen olevani oma itseni; muistan, mitä tapahtui seitsemän vuotta sitten; saatan tietää kaiken itsestäni lapsuudestani lähtien. Silloin tietenkin selitetään, että meidän fyysisessä olomuodossamme on jokin atomi, joka on meidän omamme ja joka on oppinut värähtelemään sillä tavalla, kuin yleensä olemme oppineet värähtelemään. Kun otamme toisia, vieraita atomeja, silloin vieraat atomit oppivat värähtelemään tuon pysyvän, permanenttiatomien mukaan. Samoin voimme sanoa, että kansassa on permanenttiatomina kansallishaltia, ja kaikki muut sielut vastaavat muita atomeja ihmiskehossa, ja kansan permanenttiatomi heti, kun muut syntyvät tänne, opettaa heidät värähtelemään samalla tavalla.

Niin selitetään, mutta olisi kokolailla hataraa, jos tänne grottemyllyyn heitetään paljon, paljon siemeniä ja me jauhatamme ne ulos maailmaan yhtämittaa hienona jauhona, se olisi jokseenkin epäinhimillistä; aina vain ja yhtämittaa saisimme

yrittää, emmekä voisi koskaan tuntea olevamme kotona. Mutta sanotaan myös: kun ihminen jälleensyntyä, silloin hän kerää luokseen vanhat atomit. Mitkä ovat hänessä vanhat, kun kaikki ovat yhtämittaa vaihtuneet? Sillä ei tarkoiteta ainoastaan hänen permanenttisia, pysyviä atomejaan, vaan muitakin. Ihminen kerää luokseen jonkin määrän vanhoja atomejaan, ja ne ovat ne atomit, joita hän myöskin elämällään on yhtämittaa kerännyt itselleen tai ottanut takaisin, on lähettänyt ne kuin pienelle matkalle, mutta ottaa sitten taas itseensä. Ne ovat osaksi niitä, jotka ovat tottuneet väreilemään ihmisen heikkouksien ja hänen helmasyntiensä ja paheittensa mukaan. Olisi liian hirveää, jos aina lykkäisimme maailmaan sitä paha, jota olemme tehneet, jos aina toisten ihmisten luo lykkäisimme kaiken pahan. Mutta luonnon voimasta, pakosta, me vedämme ne itseemme. Ne ovat tottuneet meihin niin, että kun ne ovat olleet pienellä matkalla, ne tulevat taas meihin palvelemaan meidän vaistojamme. Se tapahtuu koneellisesti, mekaanisesti. Ja meidän tehtävämme on puhdistaa niitä atomeja, opettaa niitä toisella tavalla väreilemään. Meidän puhdistustyömme merkitsee juuri sitä, että me opetamme niitä atomeja, jotka ovat meidän kehossamme, väreilemään paremmalla tavalla kuin ennen, että ne tottuvat pois huonosta värähtelytavasta. Ja silloin meidän kehomme, persoonallisuutemme, muuttuu; kun puhdistamme itseemme, meidän atomimme muuttuvat sellaisiksi, etteivät ne muista väreillä huonolla tavalla, vaan puhtaalla ja epäitsekäällä tavalla; ja ne ryhtyvät palvelemaan sitä, mikä meissä on parasta.

Mutta sitten meidän organismissamme on atomeja, – paljon, ei miljoonia, vaan en tiedä, kuinka suuria määriä –, jotka palvelevat meidän kaikista korkeimpia ajatuksiamme, inspiraatioitamme ja kaikkea, mikä meissä on parasta ja joka aina silloin on tajuista. Ja sitä mukaa, kuin meissä kehittyä tuo hyvä, se tulee todelliseksi viisaudeksi, hyvyudeksi, totuudeksi. Ja me emme osaisi tuntea, sanoa, ajatella mitään tässä kehossa, jollei tässä kehossa olisi sellaisia atomeja, jotka voivat sillä

tavalla väreillä korkeiden tunteiden, ajatuksien, intuitioiden mukaan. Meillä täytyy olla kehossamme mitä hienoimmin sivistyneitä, kultivoituja atomeja. Ohimennen sanoen, jos olisi oikein korkea ja hieno olento, sanokaamme Jeesus Kristus, joka voisi puhdistaa meitä, niin hänen ei tarvitsisi lähettää muuta kuin yhden ajatuksen; sillä hän puhdistaisi meidän, opettaisi meitä, opettaisi meidän kaikki atomimme värähtelemään uudella, ihmeellisellä tavalla. On huomattava, että me myöskin opetamme atomeja värähtelemään oikealla ja hyvällä tavalla. Ja niitä atomeja kyllä sopisi lähettää ulos maailmaan, ja me lähettämmekin niitä, mutta meidän täytyy saada ne myöskin takaisin palvelemaan meitä, sillä emme ole vielä sellaisia olentoja, jotka itsetietoisesti voisimme niitä lähettää; ja ne itse haluavat tulla hyvään kotiin, jossa ovat ennen olleet. Vaikka ihmiskehossa on äärettömän paljon sellaisia neutraaleja atomeja, jotka virtaavat meistä ulos, eivätkä palaakaan takaisin, niin on joukko sellaisia, jotka jatkuvasti palvelevat meidän heikoimpia puoliamme sekä myös sellaisia, jotka palvelevat parasta meissä. Nämä kaksi viimeksi mainittua lajia palaavat meihin takaisin, mutta tuo neutraali joukko kulkee missä vain.

Kansojen suhteen on tilanne sama. On yksi kansa ja kansallishaltia ja suuri joukko sellaisia yksilöitä, jotka sopivat mihin kansaan tahansa. Suurissa kansoissa etenkin on suuri joukko näitä neutraaleja yksilöitä, pienissä ei niin paljon. Mutta sitten on sellaisia yksilöitä, jotka ovat erikoisesti innostuneet tuon kansa tiettyihin puoliin, heikkouksiin, paheisiin, ja ne luonnon voimalla vetäytyvät siihen kansaan, kunnes eivät enää välitä niistä paheista. Jos jokin kansa on juoppo kansa, johtuu se siitä, että sinne hyvin monet juopot syntyvät takaisin. Jos taas jokin kansa on riidanhaluinen ja epäsopuinen, niin sinne pyrkivät riidanhaluiset ja epäsopuiset ihmiset takaisin, kunnes saavat siitä kyllikseen. – Mutta mitkä taas kansassa vastaavat niitä atomeja, jotka palvelevat hyvää? Niitä ei tietenkään kansassa, paitsi permanenttiatomia, kansallishaltiaa ja hänen auttajajoukkoaan,

ole kovin paljon vielä. Ja varsinkin, jos ajattelemme kansan kaikista korkeinta, jumalanvaltakunnan asiaa, ei niitä ihmisiä ole paljon, – muutamia harvoja vain, – eikä niidenkään ääni ole paljon kuulunut. Mitä vaadittaisiin, jotta syntyisi sellaisia olentoja kansaan, mikä edellyttäisi kaikista korkeinta, sisintä? Siihen vaaditaan, että heillä pitää olla tahtoa ja tietoisuutta. He eivät saa olla tavallisen laatuista ihmisiä, jotka syntyvät sinne tänne, heidän täytyy käsittää kansan tehtävä ja tahtoa syntyä uudestaan tuohon kansaan palvellakseen ja auttaakseen sitä. Se hengen ylimystö, joka on luotava, on vielä tulevaisuuden asia. Jos me täällä Suomessa tahtoisimme luoda hengen ylimystön, meidän työtämme ei saisi kuolema katkaista, eikä se sitä katkaisisikaan. Luonto palvelee mielellään sitä ihmistä, joka palvelee luonnon asiaa. Jos jotkut ihmiset päättävät: Suomesta on tehtävä Euroopan omatunto ja korkeampi järki, niin ne ihmiset lupaavat: minä tahdon kasvattaa itseäni hengen ylimykseksi juuri tuohon tarkoitukseen; tahdon syntyä takaisin tähän kansaan jatkaakseni sitä työtä. – Se on ihmisyksilön tehtävä, heidän täytyy ajatella, uhkua sitä rakkautta, että he tahtoisivat valmistaa jumalanvaltakunnan tuloa tämän kansan kautta.

Se on ihmisyksilöiden tehtävä. Elämä avaa meille portit, elämä ei lukitse ja sano, kun on kysymys korkeimmista asioista: »mitä turhia», – vaan se sanoo: »Käy sis koulua; minä tahdon kovasti ravistaa ja koetella sinua, sillä kaikki, mikä ei ole kultaa, se poltetaan pois; tule minun kouluuni; se koulu ei häiritse sinun työtäsi, se ei aseta mitään esteitä tiellesi, sinä saat syntyä takaisin tähän kansaan, saat olla nyt jo mukana niiden sielujen kanssa, jotka tällä tavoin pyhittävät elämänsä.»

Tämä on suurenmoinen näkemys. Ajatelkaa, mitä mahdollisuuksia elämä meille avaa juuri jälleensyntymisen kautta. Luokaamme se hengen ylimystö, joka palvelee oman kansamme asiaa ja näyttää samalla tietä toisille kansoille.